

Divorțul și recăsătorirea

o perspectivă biblică

În acest articol am vrea să cercetăm ce spune Biblia în legătură cu problema divorțului și recăsătoriei. Cuvintele lui Isus din Evanghelia lui Matei, traduse de obicei cu expresia „în afară de motiv de curvie”, nu sunt în contradicție cu alte texte ale Noului Testament care resping clar divorțul. Deși legea Vechiului Testament a permis divorțul din cauza păcătoșeniei oamenilor, divorțul nu a fost niciodată voia lui Dumnezeu. Isus ne-a arătat foarte clar care este voia lui Dumnezeu în această privință. Prin lucrarea sa de mântuire, Isus ne schimbă inimile și ne ajută să rămânem fideli, chiar dacă în anumite circumstanțe poate fi necesar să trăim despărțiți de soția sau soțul necredincios. La sfârșitul acestui articol, am dori să oferim câteva îndrumări pentru cei care caută soluții la situațiile de viață adesea complexe și delicate.

Cuprins:

- [1 Este divorțul soluția?](#)
- [2 Cuvintele clare ale Bibliei cu privire la divorț și recăsătorie](#)
- [3 "În afară de motiv de curvie"?](#)
  - [3.1 Matei 5:32](#)
  - [3.2 Matei 19:9](#)
  - [3.3 În legătură cu ambele pasaje](#)
- [4 De ce a fost permis divorțul în Vechiul Testament și de ce nu-l mai permite Isus?](#)
- [5 Cum ar trebui să evaluăm căsătoriile din „viața veche” \(înainte de a deveni creștin\)?](#)
- [6 Câteva gânduri cu privire la situația din zilele noastre](#)
- [7 Rezumat și încurajare](#)

⚔ 1 Este divorțul soluția?

A iubi pe cineva înseamnă a căuta ce este cel mai bine pentru acea persoană, indiferent de sacrificiile pe care le-ar implica. Oamenii căsătoriți se confruntă în mod constant cu provocarea de a renunța la ei înșiși. Tocmai atunci când apar probleme, cineva devine ușor tentat să aleagă calea mai ușoară, să divorțeze sau să se recăsătorească după ce a fost părăsit de celălalt soț. Cu toate acestea, căsătoria este o decizie ireversibilă, chiar dacă cineva nu a conștientizat destul seriozitatea acestei decizii.

De aceea, dorim să încurajăm orice persoană care are în vedere divorțul sau recăsătorirea, să se încredințeze fără teamă cuvintelor lui Isus. El nu numai că ne arată calea corectă, dar ne și ajută să punem în practică cuvintele Sale, oricât de greu ne-am putea imagina că e posibil.

Următoarele pasaje din Biblie care vorbesc despre acest subiect arată faptul că Isus așteaptă loialitate necondiționată față de un singur partener pe întreaga viață, până la moartea celeilalte părți. Pasajele biblice sunt urmate de explicații mai detaliate.

⚔ 2 Cuvintele clare ale Bibliei cu privire la divorț și recăsătorie

Mai multe pasaje din Noul Testament arată că monogamia este voia lui Dumnezeu, adică căsătoria cu un singur partener și credincioșie până la moartea acestuia:

Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei preacurvește. (*Luca 16:18*)

Au venit la El fariseii; și, ca să-L ispitească, L-au întrebat dacă este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta. Drept răspuns, El le-a zis: „Ce v-a poruncit Moise?” „Moise”, au zis ei, „a dat voie ca bărbatul să scrie o carte de despărțire și s-o lase.” Isus le-a zis: „Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris Moise porunca aceasta. Dar de la începutul lumii „Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa. Și cei doi vor fi un singur trup.” Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” În casă, ucenicii L-au întrebat iarăși asupra celor de mai sus. El le-a zis: „Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă preacurvește față de ea; și dacă o nevastă își lasă bărbatul și ia pe altul de bărbat preacurvește.” (*Marcu 10:2-12*)

Celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărțită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei.) Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta. (*1 Corinteni 7:10-11*)

Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul. (*Romani 7:2-3*)

Chiar în Vechiul Testament vedem cum Dumnezeu a respins clar divorțul :

Iată acum ce mai faceți: acoperiți cu lacrimi altarul Domnului, cu plânsete și gemete, așa încât El nu mai caută la darurile de mâncare și nu mai poate primi nimic din mâinile voastre. Și dacă întrebați: „Pentru ce?”... Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ! Nu ne-a dat Unul singur, Dumnezeu, suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere acel Unul singur? Sămânță dumnezeiască! Luați seama, dar, în mintea voastră și niciunul să nu fie necredincios nevestei din tinerețea lui! „Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie — zice Domnul Dumnezeu lui Israel — și pe cel ce își acoperă haina cu silnicie — zice Domnul oștirilor. De aceea, luați seama în mintea voastră și nu fiți necredincioși!” (*Maleahi 2:13-16*)

✠ 3 "În afară de motiv de curvie"?

Există două pasaje în Evanghelia după Matei (Matei 5:31-32 și 19:1-12) unde, la prima vedere, s-ar părea că ar fi o excepție: imoralitatea sexuală ("motiv de curvie"). De ce nu găsim însă această excepție importantă în alte evanghelii și scrisori ale Noului Testament? Evanghelia după Matei a fost scrisă pentru cititorii evrei. În secțiunea următoare vom arăta că evreii au înțeles aceste cuvinte altfel decât majoritatea oamenilor din zilele noastre. Din păcate, înțelegerea de astăzi a influențat și traduceri biblice moderne, așa că va trebui să explicăm câteva probleme de traducere. Vom încerca să facem aceasta cât se poate de

concis.

📌 3.1 Matei 5:32

În traduceri românești, pasajul din Matei 5:31-32 este tradus în felul următor:

De asemenea s-a spus: «Oricine își va lăsa soția, să-i dea o scrisoare de despărțire»; dar Eu vă spun că oricine își va lăsa soția, în afară de *motiv* de curvie, o face să comită adulter; și oricine se căsătorește cu cea lăsată de bărbat comite adulter. (Traducerea GBV 2001)

Cuvântul grecesc „parektos” tradus aici cu expresia ”în afară de” sau „cu excepția” exprimă literalmente că ceva este *în afară, nu este menționat sau exclus*. Un exemplu este pasajul din 2 Corinteni 11:26-28, unde cuvântul ”parektos” este tradus fie cu lucruri „externe”, fie lucruri „neamintite” și nu se referă la o excepție:

Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustiu, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși; în osteneți și necazuri, în privegheri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte! Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile. (2 Corinteni 11:26-28)

”Grija pentru toate bisericile” nu este în afară sau exclusă din lista tuturor necazurilor pe care Pavel le-a experimentat zilnic, ci este o completare: ”pe lângă toate acestea, să nu mai menționăm și grija pentru toate bisericile”.

În lumina acestui fapt, o traducere cât mai aproape de textul grecesc pentru versetele din Matei 5:31-32 ar fi:

De asemenea s-a spus: «Oricine își va lăsa soția, să-i dea o scrisoare de despărțire»; dar Eu vă spun că oricine își va lăsa soția (motivul de curvie este exclus) o face să comită adulter [1]; și oricine se căsătorește cu cea lăsată de bărbat comite adulter. [2] (Matei 5:31-32)

Imoralitatea sexuală a fost în general acceptată ca un motiv de divorț.

În întregul context din Matei 5, Isus se referă la legea iudaică și la tradițiile evreiești. În versetele 31-32, Isus se referă în mod concret la pasajul din Deuteronom 24:1:

Când cineva își va lua o nevastă și se va însura cu ea și s-ar întâmpla ca ea să nu mai aibă trecere înaintea lui, pentru că a descoperit ceva rușinos în ea, să-i scrie o carte de despărțire, și, după ce-i va da-o în mână, să-i dea drumul din casa lui. (Deuteronom 24:1)

Expresia ”ceva rușinos” a fost înțeleasă de școlile rabinice din acel timp ca referindu-se la ”imoralitatea sexuală”. Pentru mulți evrei acesta a fost singurul motiv legitim de divorț.[3]

Isus a adus ceva nou.

”De asemenea s-a spus...; dar Eu vă spun”. Este evident că Isus învăța ceva nou — ceva ce evreii nu mai auziseră niciodată. În contextul predicii de pe munte (Matei 5-7), Isus dă un înțeles mai adânc și intensifică

poruncile lui Dumnezeu în ceea ce privește curăția și dragostea. În Matei 5:21-48, Isus a arătat clar care a fost voia și standardul lui Dumnezeu de la bun început în legătură cu subiectele abordate. De exemplu în versetele 21-22 El spune:

Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecății.” Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule!” va cădea sub pedeapsa focului gheenei.
(Matei 5:21-22)

Dacă în Matei 5:32 Isus ar fi vrut doar să exprime faptul că El este de acord cu motivul general acceptat pentru divorț, afirmațiile Sale cu privire la divorț nu s-ar potrivi în acest context. El nu ar aduce nimic nou (lucrurile „noi” aduse de Isus se referă la „vechea”, eterna voință a lui Dumnezeu).

Mesajul lui Isus este că motivul general acceptat în rândul evreilor pentru divorț nu mai este valabil. Isus exclude acest motiv cu cuvintele „motivul imoralității sexuale este exclus”.

Aceasta nu înseamnă însă că o persoană este obligată să rămână împreună cu soțul sau soția sa în toate circumstanțele, dacă comportamentul celuilalt soț este inacceptabil. Separarea poate fi într-adevăr necesară dacă conduita morală a celuilalt partener este rea. În anumite cazuri, separarea poate lua chiar forma legală a unui divorț. Dar chiar și atunci, legătura căsătoriei rămâne intactă și odată cu ea, obligația de loialitate conjugală. Aceasta înseamnă că recăsătorirea nu este posibilă. Un astfel de divorț în care legătura de căsătorie este dizolvată și ambii parteneri sunt liberi să se căsătorească din nou a fost respins de Isus.

✠ 3.2 Matei 19:9

Pasajul din Matei 19:9 este foarte asemănător cu cel din Matei 5.

Fariseii au venit la El și, ca să-L ispitească, I-au zis: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” Drept răspuns, El le-a zis: „Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup”? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” „Pentru ce, dar”, I-au zis ei, „a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?” Isus le-a răspuns: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa. Eu, însă, vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește.” Ucenicii Lui I-au zis: „Dacă astfel stă lucrul cu bărbatul și nevasta lui, nu este de folos să se însoare.” (Matei 19:3-10)

Dacă am traduce versetul 9 după textul grecesc ar suna așa:

”Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa soția - **nu pentru curvie** - și se va căsători cu alta, comite adulter; și cine se căsătorește cu una lăsată de bărbat comite adulter”.

Există două cuvinte în limba greacă care pot fi traduse în limba română prin ”nu”. Cuvântul ”μη/me” este folosit și în expresia „nu pentru curvie” și exprimă interdicția. În Noul Testament găsim câteva exemple unde cuvântul ”me” este folosit fără un verb explicativ, iar conținutul interdicției trebuie derivat din context.

Deci Isus spune că ceva în mod special nu trebuie făcut în cazul curviei. Din context putem vedea că ceea ce nu trebuie făcut este divorțul. Astfel, sensul este: „nici măcar pentru curvie (imoralitate sexuală)”.

În Marcu 10:12 vedem că același principiu este valabil și pentru cazul când soția își lasă soțul:

...și dacă o nevastă își lasă bărbatul și ia pe altul de bărbat preacurvește.“ (Marcu 10:12)

Matei 19:1-12 și Marcu 10:1-12 sunt pasaje paralele și vorbesc despre aceeași situație. Ca răspuns la întrebarea fariseilor, dacă este legal ca bărbatul să divorțeze de soția sa pentru orice cauză [5], Isus face referire la ordinea stabilită de Dumnezeu la începutul creației, și anume că bărbatul și femeia au devenit un singur trup, iar ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă. Acordarea certificatului de divorț a fost permisă de Moise din cauza împietririi inimii lor. Voia originală a lui Dumnezeu a fost diferită. Isus „corectează” legea în acest punct. Caracterul indisolubil al legământului de căsătorie a fost stabilit de Dumnezeu odată cu ordinea creației.

Reacția ucenicilor din Matei 19:10 [6] arată, de asemenea, că ceea ce învăța Isus cu privire la divorț era ceva complet nou pentru ei. Conform legii evreiești, divorțul și recăsătorirea erau legale pentru cazurile în care unul din parteneri a păcătuit în imoralitate sexuală (conform rabinului Shammai). Din cuvintele lui Isus însă, ucenicii au înțeles că, după voia lui Dumnezeu, legătura căsătoriei nu poate fi dizolvată, nici măcar atunci când unul dintre soți comite un act de imoralitate sexuală — și atunci se întrebă dacă este indicat și de folos să se căsătorească. Această reacție arată, de asemenea, că Isus a adus ceva nou. Dacă Isus ar fi învățat faptul că recăsătorirea este permisă în cazul în care divorțul a avut loc datorită adulterului, învățătura Sa nu ar fi fost cu nimic mai deosebită de cea a multor alți evrei contemporani și nu ar fi fost atât de uimitoare pentru ucenicii Săi.

✚ 3.3 În legătură cu ambele pasaje

Atât Matei 5:32, cât și Matei 19:9 au ca fundal pasajul din Deuteronom 24:1 care face referire la legea mozaică a certificatului de divorț. În ambele pasaje, Isus a exprimat faptul că, conform voinței lui Dumnezeu, imoralitatea sexuală nu poate fi considerată un motiv de divorț. Întrucât problema interpretării pasajului din Deuteronom 24:1 a fost importantă mai ales pentru creștinii evrei, nu ar trebui să ne surprindă faptul că aceste două versete, în care Isus a spus că nici măcar imoralitatea sexuală nu poate fi un motiv de divorț (cu opțiunea recăsătoririi), se găsesc doar în evanghelia lui Matei. [7] Marcu și Luca, a căror audiență era în principal non-evreiască, nu doreau ca cititorii lor să se ocupe de problema interpretării motivului de divorț menționat în Deuteronom 24:1 și astfel au omis aceste cuvinte ale lui Isus care erau îndreptate către evrei.

Matei 5:32 și 19:9 sunt în armonie cu toate celelalte cuvinte ale Noului Testament și nu vorbesc despre un posibil motiv de divorț, ci exact opusul — explică faptul că motivele pe care le invocau evreii pentru divorț nu erau valabile.

4 De ce a fost permis divorțul în Vechiul Testament și de ce nu-l mai permite Isus?

Divorțul nu a fost niciodată voia lui Dumnezeu. Moise a permis divorțul din cauza neascultării poporului. A fost o realitate tristă faptul că în statul teocratic evreiesc foarte puțini au fost cei care s-au străduit să ducă o viață de ascultare. Majoritatea erau deseori neascultători. Dumnezeu a permis divorțul și recăsătorirea în Vechiul Testament pentru a-i proteja pe unii oameni care ar fi trebuit să sufere foarte mult din cauza păcatelor altora. O femeie care fusese alungată de soțul ei, era practic forțată să se recăsătorească, pentru că nu se putea întreține singură, iar fără copii nu avea niciun sprijin la bătrânețe. Acesta a fost motivul

pentru care Moise a poruncit soțului care-și lasă soția să-i dea un certificat de divorț. Acest certificat a fost un mijloc de protecție important pentru ea, o dovadă că nu era prostituată și nici nu a avut relații sexuale în afara căsătoriei (o crimă pedepsită cu moartea). Prin acest certificat putea dovedi faptul că fusese lăsată de soțul ei și avea dreptul legal să se căsătorească din nou.

Din păcate, poporul evreu nu a putut reprezenta niciodată ascultarea, dragostea și unitatea pe care Dumnezeu le-a dorit între oameni – dar Isus a făcut această realitate posibilă în Biserică. Nu există necredincioși în biserică [8], ci fiecare membru a decis să-L urmeze pe Isus fără compromisuri. Prin puterea Duhului Sfânt toți creștinii pot trăi o viață în sfințenie, devotament, iubire și ascultare. Doar dacă punem în practică porunca lui Isus de-a ne împărtăși viața în dragoste frățească, putem înțelege pe deplin standardul stabilit de El. Din perspectiva lui Dumnezeu, nu există divorț și, ca și creștini, este posibil să trăim conform acestui standard. În ochii lui Dumnezeu, o căsătorie este valabilă până la moartea unuia dintre parteneri. Dacă partenerul necredincios dorește să se separe de partenerul credincios, apostolul Pavel spune că acest lucru este posibil. Cu toate acestea, din perspectiva lui Dumnezeu, divorțul nu le permite recăsătorirea. În fața lui Dumnezeu, ei rămân căsătoriți, dar pot trăi separat.

Căsătoria este un legământ în fața lui Dumnezeu — căruia trebuie să-i rămână credincioși, chiar dacă unul dintre parteneri ar încălca acest legământ. Dacă partenerul necredincios se separă de cel credincios, indiferent care ar fi motivul, iar partenerul credincios s-ar recăsători, nu numai că ar încălca legământul căsătoriei, ci și-ar atrage "noul" partener în păcatul curviei și al adulterului.

Deoarece creștinii își împărtășesc bunurile materiale ca o expresie a iubirii frățești (Fapte 2:44-47; Fapte 4:32-37), starea socială a unei soții lăsată de soțul ei nu mai constituie o problemă. Ea nu va rămâne singură, căci prin dragostea și unitatea frățească din biserică, Dumnezeu oferă fiecărui creștin bucurie profundă și împlinire în fiecare zi.

5 Cum ar trebui să evaluăm căsătoriile din „viața veche” (înainte de a deveni creștin)?

Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. (2 Corinteni 5:17)

Ceea ce spune Pavel aici e foarte important. A deveni creștin implică o transformare completă. Dar aceasta nu înseamnă că toate angajamentele noastre din perioada de dinainte de a deveni creștini sunt anulate sau invalidate.

Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu”; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău. (Matei 5:37)

Acest verset este valabil și în cazul jurămintelor de nuntă. După cum am menționat deja (secțiunea 3.2), Isus a stabilit indisolubilitatea căsătoriei odată cu ordinea creației. A pretinde că o căsătorie asumată înainte de a deveni creștin nu este valabilă și, prin urmare, poate fi dizolvată (pentru că a deveni creștin înseamnă a începe o viață nouă), este o erezie și ignoră cuvintele lui Isus.

În 1 Corinteni 7:12-15 Pavel scrie despre situația creștinilor care s-au căsătorit înainte de pocăința lor:

Celorlalți le zic eu, nu Domnul: dacă un frate are o nevastă necredincioasă, și ea voiește să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea. Și dacă o femeie are un bărbat necredincios, și el voiește să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei.

Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă, și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminteri, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți. Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace. (1 Corinteni 7:12-15)

Principiul lui Pavel este că, dacă partenerul necredincios acceptă cu voie bună noul mod de viață al partenerului creștin, nu ar trebui ca cei doi să se despartă. Dar dacă deja a avut loc separarea (versetul 15), sfatul lui Pavel din versetul 11 [9] se aplică și în această situație: adică creștinul trebuie să rămână singur sau să se împace cu partenerul său.

Referitor la această situație, am dori să subliniem din nou ceea ce spune pasajul din Romani 7:2-3. Afirmările lui Pavel cu privire la căsătorie sunt general valabile și se aplică tuturor oamenilor, indiferent de faptul că sunt creștini sau nu. O persoană este legată de soțul sau soția sa, atâta timp cât trăiește. Numai atunci când el sau ea moare este posibilă o nouă căsătorie.

⚓ 6 Câteva gânduri cu privire la situația din zilele noastre

Trăim într-o epocă în care standardul original al lui Dumnezeu pentru căsătorie — adică faptul că un soț și o soție își împărtășesc viața în credincioșie reciprocă până la moarte, așa cum și-au promis unul altuia când s-au căsătorit — a devenit o excepție rară. „Familiile mixte” [10] devin din ce în ce mai frecvente. Chiar și învățăturile și practicile diferitelor „biserici” și grupuri religioase sunt influențate de acest mod de viață.

Pentru a înțelege mai ușor de ce Biblia respinge așa clar divorțul și recăsătorirea ar trebui să ținem cont de valoarea pozitivă a căsătoriei în planul de creație al lui Dumnezeu (Puteți citi mai multe despre acest subiect în articolul „Căsătoria și fecioria”). De asemenea, este întotdeauna important să luăm în considerare modul în care o învățătură biblică generală trebuie aplicată practic în situația fiecărui om.

Isus a adus la lumină adevărul și voia inițială a lui Dumnezeu cu privire la acest subiect, astfel încât chiar ucenicii Săi, care cunoșteau practicile divorțului și recăsătoririi din Vechiul Testament, au fost uimiți.

Și printre primii creștini știm că au fost unii (atât din mediul evreiesc, cât și dintre neamuri) care trăiau deja în cea de-a doua căsătorie atunci când au devenit creștini. Pe baza Sfintei Scripturi nu putem deduce faptul că aceste cupluri au trebuit să renunțe la a doua căsătorie, deoarece, atunci când s-au recăsătorit, nu erau conștienți de faptul că făceau ceva absolut interzis de Dumnezeu (chiar dacă, cel puțin credincioșii evrei, ar fi trebuit să știe că Dumnezeu nu considera divorțul ca un lucru bun).

Când Pavel îi scrie lui Timotei (1 Timotei 3:2) că supraveghetorul trebuie să fie soțul unei singure soții, aceasta arată că bărbaților care s-au recăsătorit (înainte de a deveni creștini) nu li s-a permis să fie bătrâni, dar au fost acceptați în totalitate ca membri în biserică. În vremea noastră, practica conform căreia în biserică oamenii recăsătoriți își pot continua a doua căsătorie nu poate fi aplicată în toate cazurile. Acest lucru se datorează faptului că Noul Testament și, prin urmare, poziția clară a lui Isus cu privire la această problemă, sunt cunoscute pe scară largă. Mulți oameni sunt conștienți (cel puțin teoretic) de viziunea clară a Bisericii Romano-Catolice sau a Bisericii Ortodoxe în legătură cu divorțul. Astfel, în zilele noastre, oamenii sunt mult mai conștienți decât în vremea primilor creștini, că angajamentul într-o nouă căsătorie este greșit. Cu siguranță, depinde și în ce măsură a cunoscut o persoană voia lui Dumnezeu în momentul în care s-a recăsătorit. Dacă cineva s-a recăsătorit fiind conștient de faptul că aceasta contrazice voia lui Dumnezeu, această legătură nu poate fi considerată o căsătorie în conformitate cu voia Lui. Problema ar fi deosebit de rădăcini mai adânci, mai ales dacă deja prima căsătorie nu a fost întemeiată pe principiile biblice și nu s-a luat în considerare atitudinea pe care viitorul partener a avut-o față de Dumnezeu.

Cu toate acestea, este întotdeauna necesar să examinăm fiecare caz în parte și să căutăm sincer voia lui Dumnezeu. Chiar dacă rezultatul acestei examinări sincere este că a doua căsătorie nu poate fi continuată, trebuie luate în considerare și alte aspecte. În cazul în care ambii parteneri sunt creștini, nu va fi o separare completă. Deseori vor fi sarcini care trebuie împărțite, în special sarcina de a crește copiii. În mod cert nu este un ajutor pentru copii să vadă că părinții lor sunt despărțiți. Dar într-un astfel de caz (dacă s-a ajuns la concluzia că a doua căsătorie nu poate fi continuată) nu ar mai fi corect ca partenerii să-și continue relația sexuală.

✚ 7 Rezumat și încurajare

Isus accentuează faptul că voia lui Dumnezeu în căsătorie este credincioșia pe tot parcursul vieții față de un singur partener. Acest lucru este vizibil din felul în care argumentează că cei doi devin un singur trup și din afirmația că un bărbat nu ar trebui să divorțeze de soția sa. Dacă divorțează, atunci nici el, nici ea nu se pot angaja într-o nouă căsătorie, atâta timp cât fostul partener trăiește. Primul legământ de căsătorie rămâne valabil atâta timp cât ambii parteneri sunt în viață. Dacă un partener se căsătorește cu altcineva, atâta timp cât partenerul său inițial este încă în viață, el comite adulter. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu există niciun fel de divorț. Isus nu face o excepție în niciunul din aceste pasaje, nici pentru cazurile în care partenerul alungat a fost vinovat sau inocent.

Deoarece Isus nu face excepții în pasajele din Marcu sau Luca, putem deduce faptul că El nu a intenționat să facă o excepție în pasajul din Matei. Reacția ucenicilor arată, de asemenea, că în chestiunea divorțului nu există nicio excepție. Recăsătorirea nu este posibilă atâta timp cât ambii parteneri sunt în viață.

Pavel abordează alte cazuri, mai detaliat, în 1 Corinteni 7:

Dacă cineva era deja divorțat când a devenit creștin, ar trebui să rămână singur sau să se împace cu partenerul inițial. Dacă partenerul necredincios vrea să se separe de partenerul creștin, creștinul ar trebui să permită acest lucru:

“În împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați (*Lit.* „nu este robit“):
Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace.” (1 Corinteni 7:15)

Ideea că fratele sau sora nu sunt „robiți”, în astfel de cazuri înseamnă că nu sunt sortiți la o viață zbuciumată, plină de probleme, alături de soțul necredincios. Se pot separa și rămâne necăsătoriți.

Ceea ce este de neimaginat pentru mulți nu este totuși o povară insuportabilă. Un creștin are o nouă relație

cu Dumnezeu prin Isus Hristos. Această nouă relație ne confruntă mult mai puternic cu sfințenia pe care o așteptăm de la noi. Această așteptare este mult mai mare față de noi astăzi decât față de credincioșii Vechiului Testament. În felul acesta ne confruntăm mult mai adânc cu păcatele și slăbiciunile noastre și Dumnezeu ne învață să devenim total dependenți de El. Prin relația strânsă pe care o avem cu El primim puterea să facem și ceea ce depășește puterea noastră.

Cu El și prin El „imposibilul” devine posibil. Dumnezeu ne ajută mai ales prin părtășia cu frații și surorile de care fiecare creștin are mare nevoie. Această părtășie este cu cei care ascultă cuvintele lui Dumnezeu și fac voia Lui. Ei sunt frații și surorile noastre în Hristos, familia noastră spirituală care rămâne pentru eternitate. Chiar și fără soț, un creștin nu este niciodată singur.

Adresa Ta de e-mail*:

Mesajul*:

[Trimite mesajul](#)

Note de subsol:

1. Această traducere, spre deosebire de traducerea generică din Vulgata: „o face să comită adulter”, subliniază faptul că actul de adulter este comis de soțul care divorțează de soția sa. Adulterul nu este înțeles aici în sensul cel mai complet – adică a avea relație sexuală cu o altă femeie – ci divorțul în sine este considerat ca un act de adulter.
2. O explicație detaliată a traducerii propuse poate fi găsită în următorul studiu în limba germană: Karl Staab, *Die Unauflöslichkeit der Ehe und die sog. "Ehebruchsklauseln" bei Mt 5,32 und 19,9: Festschrift für E. Eichmann*, Paderborn, 1940, pp. 435–452
3. Cu toate acestea, a existat și o interpretare cu totul diferită a acestui verset. Școala rabinului Hillel a permis divorțul în multe cazuri, chiar pentru motive foarte banale.
4. De exemplu, conducătorii evrei din Matei 26:5 spuneau: „Nu în sărbătoare, ca să nu fie tulburare în popor”. În această propoziție verbul lipsește. Din context însă, se înțelege clar că liderii religioși nu doreau ca Isus să fie arestat în timpul sărbătorii (ci înainte). Propoziția completă ar fi: „Nu în sărbătoare (ar trebui să fie arestat), ca să nu fie tulburare în popor.”
5. Și aici, ca și în Matei 5:32, Isus face referire la interpretarea pasajului din Deuteronom 24:1.
6. „Dacă astfel este situația omului cu soția lui, nu este de folos să se căsătorească”
7. Primele surse care comentează Evanghelia după Matei (Papias, Irineu, Origen) consideră această evanghelie ca fiind adresată cititorilor evrei. Conținutul în sine și faptul că sunt așa multe referințe la Vechiul Testament, vin în sprijinul acestei interpretări.
8. Citește mai multe în acest articol: Puritatea și sfințenia Adunării https://www.crestini.info/biserica-vizibila/#3_Puritatea_si_sfintenia_Adunarii
9. ... Dar chiar dacă este despărțită, să rămână necăsătorită sau să se împace cu soțul ei...
10. O familie care, spre deosebire de o familie tradițională, nu este alcătuită din cei doi părinți și copiii lor, ci este rezultatul unei noi relații între părinții divorțați prin fuziunea diferitelor părți ale familiei.

Copyright © www.crestini.info - Toate drepturile rezervate.

Conținutul acestor pagini poate fi reprodus integral, fără modificări pentru uz personal.

Orice alt tip de folosință este restricționată de permisiunea noastră!